

O viață mai puțin

Bogdan Boitan

O viață mai puțin

Pășeam ușor și ne spuneam povești în șoaptă,
Când ne plimbam pe ulicioare-n vechiul burg,
Nu vezi, că încă, te pictez cu mâna dreaptă,
Și sângerez cu fluturi albi peste amurg?

Ascund în piept, iubiri ce cresc cu flori în glastre,
Și mă topesc în ochi de mai adânci și buni,
Știu că-mi zâmbesti, te văd mereu în zări albastre,
Tu nu mă vezi cum zăbovesc printre nebuni?

Când a ales această toamnă îndrăzneată,
Să-i fure lumii tot ce este nelumesc?
Din toamna mea trudesce și eu un strop de viață,
Căci, ce-aș putea, din ea mai mult, să-ți dăruiesc?

În ochi de timp ai dispărut cu toate-odată,
Dar îmi apari, mi-apari în fiecă apus,
Vezi steaua noastră? Cum asudă disperată,
După un loc prin constelații care nu-s.

E-atât de frig de când nu te mai simt aproape,
Dar când mi-e dor, te pot chema într-un suspin,
Și-atunci mă-nalț cu-o înviere peste moarte,
Deși rămân... rămân cu-o viață mai puțin.

@BFB